

VOORWOORD

Bij de eerste tonen van een liedje, wordt de luisteraar meegenomen naar het moment dat juist dit liedje impact maakte, dan wel hoop of troost gaf. Dat is de magie van muziek. Zodra muziek eenmaal in de wereld is losgelaten, is het niet meer alleen van de maker zelf. Het wordt van iedereen die de liedjes vol herinneringen stopt, als waren het tijdscapsules.

Zo staat mij helder voor de geest dat ik *Around The World In A Day* voor het eerst hoorde. Een cruciaal moment in mijn leven; het moment dat ik begon te beseffen dat op die mooie grote lp's interessantere muziek stond dan je op de radio hoorde. Hoewel ik het werk als jong ventje niet goed snapte of überhaupt op waarde kon schatten, raakte ik geïntrigeerd. Nog steeds brengen de eerste tonen van de titeltrack me terug naar dat eerste moment.

“Open your heart, open your mind, a train is leaving all day...”

Voor mij letterlijk de start van een wonderlijke reis die het leven is. Een reis waarin het werk van Prince een cruciale rol speelt en waarin ontelbare herinneringen aan evenzo ontelbare liedjes kleven. Het ene moment sta ik weer in de stromende regen bij mijn allereerste popconcert, met een door alle vocht volledig aan elkaar geplakt tourboek onder mijn shirt. Het volgende ben ik voor het eerst in mijn leven alleen in het buitenland op zoek naar een concertzaal. Vele jaren later zit ik naast mijn lief in Ahoy', terwijl het door mij aan haar beloofde muzikale spektakel uitblijft. In Paradiso sta ik met een traan in mijn ooghoek door een nummer dat in feite stukgespeeld zou moeten zijn. Zonder de andere muziek die er is en de vele daaraan gekoppelde bijzondere herinneringen tekort te willen doen; de basis ligt voor mij bij het werk van dat kleine menneke uit Minneapolis. Als ik de afgelopen drie decennia tijdens concerten om me heen keek, ben ik niet de enige.

Zo'n vijftien jaar geleden besloot ik dat alle mooie verhalen die ik al die jaren had gehoord, aangevuld met feitjes, trivia en meer, een boek waard waren. Meer dan in andere landen gebeurde er altijd wel iets als Prince Nederland bezocht. In de volste overtuiging dat ik er nog vele jaren aan extra verhalen aan toe zou kunnen voegen, heb ik gestaag gewerkt. Prince' heengaan maakt echter dat ik met de laatst gezette punt ook een persoonlijk boek sluit. Een boek dat midden jaren tachtig open ging en mijn leven met regelmaat een beslissend duwtje de juiste richting in heeft gegeven. Hoewel er geen hoofdstukken meer bij zullen komen, zal de muziek wel tot in lengte van dagen een kompas blijven.

“A wonderful trip through our time, and laughter is all U pay.”

Edgar Kruize
april, 2017

Na *Head* wordt de showfinale er in de meest basale vorm doorheen geduwd, om via *Kiss* direct bij *Purple Rain* uit te komen, waar in eerdere shows nog een twaalf minuten durend *America*, dan wel een bruisend *Mountains* in de toegift zijn verwerkt.

Hoe zorgelijk de heen en weer kolkende massa vanaf het podium er uitgezien moet hebben, vanuit het publiek is het – op een enkel grimmig opstootje na – gewoon puur enthousiasme en ongebreidelde adoratie voor hetgeen er op het podium gebeurt. In veel gevallen blijkt het optreden zelfs een levensveranderende gebeurtenis. Gedurende de drie avonden in Ahoy' zijn Prince-fans voor het leven ontstaan, maar de shows hebben ook diverse jonge bezoekers geïnspireerd om hun eigen creativiteit te volgen. Onder hen de 15-jarige Sanne Wallis de Vries. “Toen het gordijn open ging stond Prince daar op de piano, met een tamboerijn in zijn hand dansjes te doen, hij sloeg ‘m op een gegeven moment zelfs tegen zijn kont en toen vloog die tamboerijn het publiek in. Ik was gehypnotiseerd. Hij sprong er vanaf, maakte een split en begon nog een aantal tamboerijnen het publiek in te gooien. Eentje daarvan ving ik”, aldus de cabaretière, die het slaginstrument de hele show stevig vast heeft gehouden. “Natuurlijk weet ik niet of hij mij echt gezien heeft, maar in mijn herinnering heeft hij me recht aangegeken toen hij die tamboerijn mijn kant op wierp. Daarmee is er volgens mij daadwerkelijk ‘iets’ in mij ontstoken. Alsof hij me een boodschap gaf, ik kreeg het gevoel dat ik ook het podium op moest en mezelf op creatieve manier moest gaan uiten.”¹³

In het kolkende Ahoy'-publiek staat ook toekomstig acteur en cabaretier Kasper van Kooten. Ook hij ontwikkelt er een niet meer voorbijgaande liefde voor Prince' muziek. Al start die liefde eigenlijk een jaar eerder al. “Het concert in Ahoy' is zonder meer een ijkpunt in mijn leven geweest, maar het begon al in 1985. Toen mocht ik van mijn ouders opblijven om met een stel vrienden het *Purple Rain*-concert te bekijken dat per satelliet naar Europa werd gestraald. Ik kom uit een creatieve familie, ik had op jonge leeftijd al best wat bandjes gezien en ik was zelf ook een beetje aan het drummen. Maar wat ik toen door de televisie binnen zag komen, was ongelooflijk. Elementen funk, stukken gospel, pop, rock en dan die uitstraling. Toen hij naar Nederland kwam moest ik daar bij zijn. Ik was 14, het was mijn eerste grote concert waar ik zelf heen mocht. De NS had toen Tienertoer-kaartjes, waarmee ik met mijn vrienden naar Rotterdam ging. We hebben de hele dag voor de deur bij Ahoy' gezeten en stonden daardoor helemaal vooraan. Toen de show begon, speelde de band achter een groot gordijn, wij konden daar vanaf onze plek onderdoor gluren en dat maakte indruk zeg. Alles wat je tot dat moment van televisie kent, staat daar ineens in het écht!” De impact is dusdanig dat Van Kooten in de jaren die volgen zo'n vijfenveertig andere concerten ziet en daarvoor ook naar het buitenland reist. “Van de O2 Arena in Londen in 2007 tot een mystiek amfitheater in Arras in 2010, hij bleef indruk maken”, aldus Van Kooten, die ook in zijn werk is beïnvloedt. Op zijn album *Een Kwart Van M'n Hart* staat het nummer 86, dat de muzikale weerslag is van zijn eerste Prince-concert. Tussen de Uitmarkten van 2015 en 2016 leidde hij funkcollectief De Fonk, waarin Prince' invloed hoorbaar aanwezig is en tijdens concertreeks *Muzikale Helden* in de Kleine Komedie bracht hij in 2016 een eerbetoon door *If I Was Your Girlfriend* te zingen. “In 1986 was ik gewoon fan, maar naarmate ik ouder werd en de complexiteit van zijn werk steeds meer begon te begrijpen, nam mijn bewondering alleen maar toe. Een genialiteit die ik in mijn eigen werk alleen maar kan nastreven.”¹⁴

Tues. Aug 18
 3 PM
 4 PM
 8:30 PM
 2 PM

MAEYK, H.
 PASTER, ROR
 PRAKE, D.
 SALAZAR, T.
 SEACER, L./A.
 SMITH, F.
 STORLING, C.
 THOMAS, A.
 WEAYER, H.

(CITY)
 (TIME)
 (TIME)
 (FLIGHT/TIME)
 (TIME)

IM?
 !!!

bandleden op het trainingsveld naast het Feyenoord Stadion. De cover van laatstgenoemde single is afkomstig uit die middagsessie. Een toevallig in de buurt uitladende hotdogverkoper ziet het tafereel en probeert ook wat foto's te maken. Zijn rolletje wordt geconfisqueerd door Prince' beveiligingsmedewerkers. Bijna had Nederlandse fotograaf Rob Verhorst de fotoklus gehad. "Prince kende mijn werk en ik ben die dag door Leon Ramakers van Mojo benaderd met de vraag of ik tijd had en wat mijn tarief was. Ik geloof dat ik toen duizend gulden vroeg. Dat leek me gezien de werkzaamheden en het doel van de foto's helemaal geen gek bedrag." Daar denkt Prince' management anders over. De klus gaat niet naar Verhorst. "Als je de opzet van de uiteindelijk gemaakte foto's ziet, op het oefenveld met De Kuip op de achtergrond, had ik het achteraf wellicht wel voor vijfhonderd gulden willen doen. Maar ja, zo gaan die dingen."²⁶

De middagwerkzaamheden eisen in combinatie met het warme weer met name hun tol van saxofonist Eric Leeds, die daardoor later die avond niet bijzonder fit op het podium staat. Het publiek krijgt niets mee van de vermoeidheid bij de saxofonist en krijgt – zeker ten opzichte van een dag eerder – een op het oog uitermate ontspannen band te zien, die wordt geleid door een in opperbste stemming verkerende Prince, die eigenhandig de toch al indrukwekkende show naar een hoger plan tilt. De wisselwerking met het woord voor woord meezingende publiek is de kers op de taart; er gebeurt iets magisch die avond in De Kuip. Die maar lastig te omschrijven magie zorgt ervoor dat de intieme opzet van de *Lovesexy '88 Tour* ondanks de openluchtschaal volledig wordt waargemaakt. De set wordt in die euforiestemming uitgebreid met een pianosegment, startend met *When 2 R In Love*,

Delirious. Hierin mag Rosie Gaines een stuk van de Lieber & Stoller-klassieker *Kansas City* doen, waarna de *Delirious*-jam uiteindelijk alsnog uitmondt in de finale van *Willing And Able*. *Money Don't Matter 2 Night* b-kantje *Call The Law*, dat een jaar later ook op het New Power Generation-album *Gold Nigga* verschijnt, is de opvallende opener van de toefit. Met name de drie mannelijke dansers trekken de performance volledig naar zich toe door op de warme zomeravond door het publiek te stuiteren en met water te gooien, waarna 1999 de daadwerkelijke finale inluit. Met de goed geoliede band waarmee hij op pad is, dreigt de muzikant Prince tijdens de show enigszins het onderspit te delven, zo stelt journalist Geertjan Claessens van het Limburgs Dagblad. “Met al die meezingende fans hoeft hij zijn stem steeds minder vaak te gebruiken (...) Hij laat ook de andere muzikanten op de voorgrond treden, dat siert hem. Maar Prince moet oppassen dat hij niet door zijn eigen show overspeeld wordt.”²

Waar Prince gedurende het gros van de *Diamonds And Pearls*-concerten nog voor het einde van de show alweer in vliegende vaart de concertzaal verlaat, blijft hij in Maastricht nog lang hangen. Pas tegen enen verlaat hij met zijn entourage het MECC. De dagen die volgen is het Hilton in Rotterdam de uitvalsbasis voor de band, Prince verblijft weer in het Kurhaus. “In die tijd bleef ik ’s nachts slapen in het hotel als we belangrijke gasten hadden, zodat ik altijd *stand by* was”, aldus Peter Willems. “Die nacht ben ik dus ook opgestaan voor hem. Ik herinner me nog goed dat Prince rechtstreeks uit Maastricht aankwam en hij zag er, ondanks dat hij een urenlange autorit achter de rug had, uit alsof hij net van het podium was gestapt. Die nacht wenste hij rondgeleid te worden door de Kurzaal, omdat hij had vernomen dat hier in het verleden diverse artiesten hadden opgetreden. Zodoende leidden wij hem en zijn halfbroer en beveiligingsmedewerker Duane Nelson rond. We vertelden dat onder meer The Rolling Stones, John Coltrane, Duke Ellington en Miles Davis hier hadden

punten wint, maar dat de knock-out uitblijft¹⁵. Een anonieme recensent in Hitkrant noemt ♀ 'rommelig en verwarrend'. "Een doffe parel."¹⁶ In OOR stelt Pieter Franssen dat ♀ 'na een veelbelovend begin en ondanks de meesterlijke productie elke richting verliest en daarbinnen enkele missers bevat'¹⁷.

De recensies zijn zo kritisch, dat Warner Music Netherlands de tegenaanval inzet. Zij plaatsen in OOR #22 van 1992 een paginagrote advertentie onder de kop 'Laat je niet op een dwaalspOOR brengen', met daarin de integrale (goeddeels lovende) recensie die het Vlaamse blad HUMO 15 oktober 1992 heeft gepubliceerd. Voor de verkopen haalt het niet veel uit. ♀ behaalt weliswaar de zesde plek in de albumlijst, net als zijn succesvolle voorganger *Diamonds And Pearls*. Maar waar die voorganger maar liefst vijftig weken in de albumlijst is blijven staan, is ♀ na 16 weken alweer verdwenen. De op 20 november uitgebrachte single 7 laat het heel rap ingetreden verval nog duidelijker zien. In de *Top 40* komt het tot nummer 28, in de *Nationale Top 100* is 34 het piekmoment. De totale euforie rond de concerten in de zomermaanden en de daaraan gekoppelde kaartverkoop, blijkt dus in het geheel geen garantie voor aanhoudend hitlijstsucces. Tijd voor nieuwe shows dus.

- 2 -

Please make the following arrangements in Mr. Charles' room:

In your best Presidential Suite, please arrange as follows:

1. a. In the more preferential of the two bedrooms take the mattress and box springs off of the bed and place them directly on the floor. A KING size mattress will be required. The frame should be removed from the suite prior to arrival. Your softest mattress is greatly appreciated!
- b. In the smaller of the two bedrooms, please remove the bed, mattress, frame and headboard prior to arrival. This room will be used as an exercise area.
2. A humidifier should be placed in the living room prior to arrival.
3. A two (2) speed fan (table size) should be placed in the living room area prior to arrival.
4. A minimum of five arrangements of FRESH cut flowers should be placed throughout the rooms. Please provide three small arrangements of Gladiolus, and three similar types in colours of pink, peach, red, and white whenever possible.
5. Please have four (4) bottles of Evian water in the Suite and a minimum of twelve on hand.
6. Please have available in the hotel if requested one bottle of Montrachet, one bottle of Vouvrey, and one bottle of access to more if needed.
7. The windows in the Master Bedroom must be TOTAL DARKNESS. Please make sure that no light comes through, even if coverings must be taped or secured to the window frames. VERY IMPORTANT!
8. Both heat and air-conditioning systems must be in class operating condition and controllable in the Suite.
9. Maid service should be provided ONLY UPON REQUEST. No one should enter the Suite at any time without being specifically requested to do so.
10. We will be travelling with our own chef who will prepare meals for Mr. Charles at his request. Ms. Susan Horvath will require 24 hour access to your kitchen facilities.

Verhoeven. “Natuurlijk waren we fans, maar onze ambitie is altijd oprecht geweest. En ons doel was helder. We wilden voor Prince werken.”

Omdat ze enkele maanden eerder al van zich hebben doen spreken, is bij het tweede bezoek het netwerk in en om Minneapolis al groter en dat maakt dat via via ook de lokale pers lucht krijgt van ‘de twee Nederlandse ontwerpsters in dat hotel’. Op 30 juni 1993 verschijnt een artikel over hen in The Star Tribune, de grootste krant van Minnesota. Dat artikel maakt dat eindelijk ook de daadwerkelijke interesse van Prince wordt gewekt en hij hen uitnodigt. “Hij bleek oprecht geïnteresseerd en vond het uitermate grappig dat wij helemaal uit Nederland waren gekomen om voor hem te ontwerpen. Tegelijk was hij ook wat argwanend. Hij geloofde niet dat wij als jonge meisjes alle designs zelf hadden gemaakt en getekend.” Zodoende vraagt hij Brigitte van der Velden om iets te tekenen. “*Is that a male or a female*”, vraagt Prince als hij daar niet helemaal uitkomt op basis van de schets. “*Maybe both*”, antwoordt Brigitte. Prince lacht. “*Good answer.*”

Gecharmeerd van de dames besluit hij hen een kans te geven. Ze mogen in het kledingatelier dat in Paisley Park is gevestigd aan de slag met hun ontwerpen. Verhoeven herinnert zich dat ze daar enorm opgetogen heen gingen, maar er stond hen al snel een koude douche te wachten. “Daar toonde zich echt ons gebrek aan ervaring. Wij kwamen daar als twee naïeve meisjes uit Nederland vrolijk aan met de mededeling ‘we mogen hier werken van Prince’. De medewerkers in Paisley Park voelden de bui al hangen en vreesden natuurlijk voor hun baan, daar hadden wij oprecht geen seconde aan gedacht. We kregen dan ook meteen het deksel op ons neus. ‘*I don’t care* wat hij gezegd heeft, er is hier geen plek voor jullie. Koop zelf maar een naaimachine.’ Dat is dan ook exact wat we hebben gedaan. Die hebben we in onze hotelkamer opgesteld en we zijn aan de slag gegaan.”

Het werk wordt uiteindelijk weer bij Paisley Park bezorgd, waarna Prince met zijn band richting Europa vertrekt voor de *ACT II Tour*. Verhoeven en Van der Velden keren ook weer terug naar Europa en hoewel ze er geen bevestiging van zien, horen ze wel dat enkele van hun ontwerpen in die periode zijn gebruikt. Het bewijs volgt dus als Verhoeven begin 1994 in de tram zit en de foto ziet. “Alleen het zien al van die foto was een triomf. Ook al hadden we er in het geheel geen credits voor gekregen. Maar het was tastbaar bewijs dat ons ontwerp

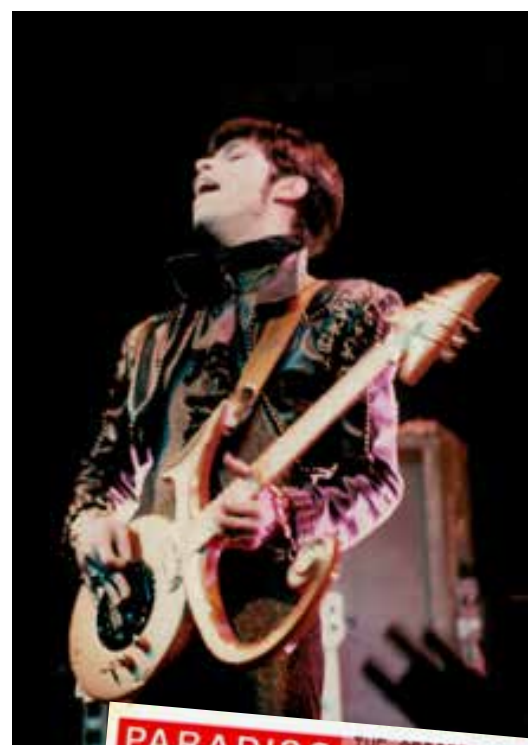

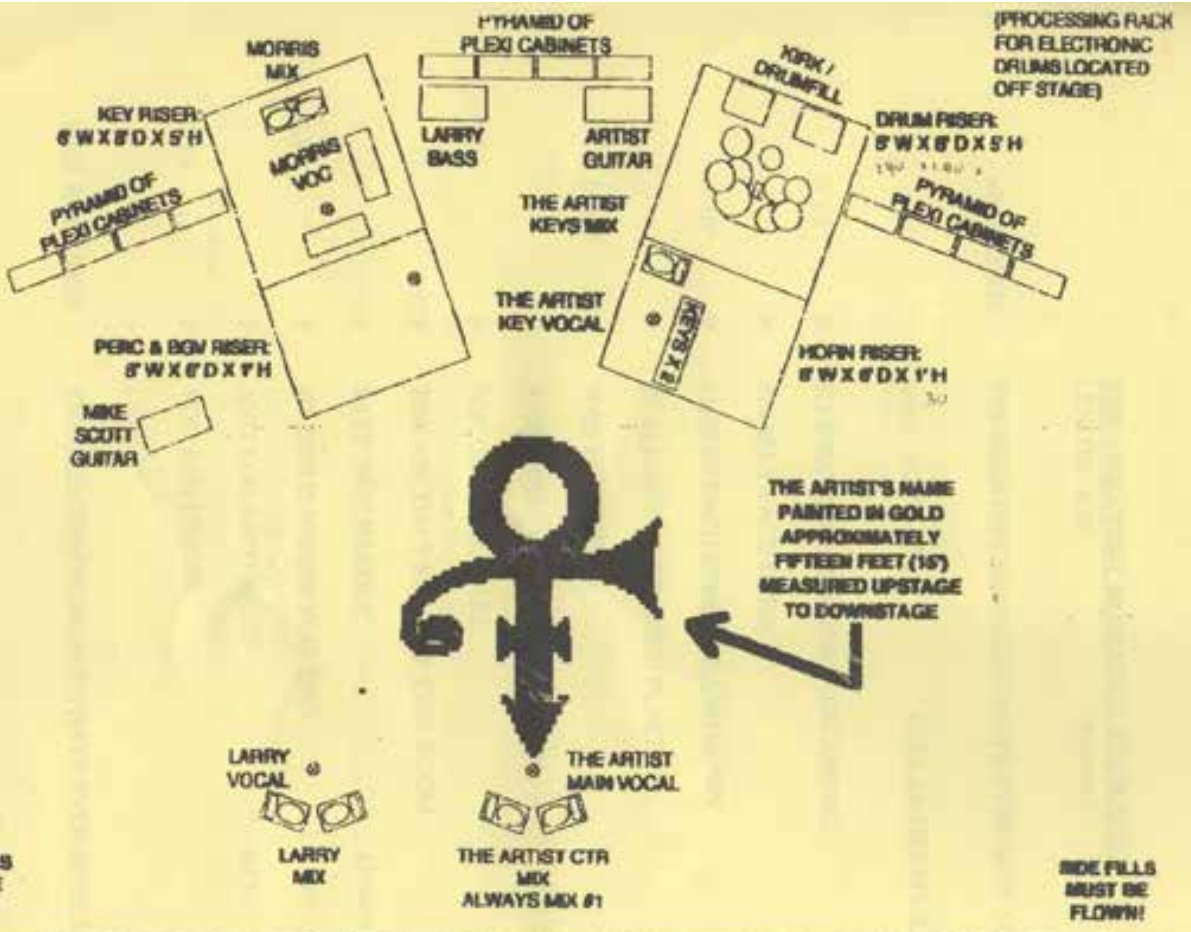
bij waren. Veel hip, Amsterdams publiek. Het was echter een fantastisch optreden en al tijdens het concert liet Prince vanaf het podium weten dat hij een tweede show ook wel zag zitten. Waarna voor ons het wachten begon. Ik heb met Jan Willem Slinging (*Paradiso programmeur – EK*) ongeduldig bij de telefoon zitten wachten. In het vroegst van de ochtend ging die eindelijk over. Prince wilde de volgende nacht wéér!”¹⁰

Voor Paradiso blijkt de organisatie van een tweede nachtconcert nog een hele toer. Want veel van de vaste voorverkoopadressen zijn op zondag gesloten en een groot deel van het vaste personeel ligt uitgeteld van de slijtageslag van de voorgaande nacht te slapen. Uiteindelijk heeft Paradiso naast de eigen kassa nog een aantal andere voorverkoopplekken kunnen realiseren, maar de verwachte stormloop op kaarten – zoals een dag eerder – blijft uit als om twee uur de kaartverkoop begint. Mensen die op de hype zijn afgekomen, blijven ditmaal weg. Waardoor Paradiso die nacht vooral vol staat met echte fans. De rust van die dag leidt tevens – nadat het optreden van de al geprogrammeerde Tyketto is afgerond en het publiek de zaal verlaten heeft – tot een ordelijke entree van alle bezoekers, zonder het getrek en geduw van de nacht ervoor.

Het optreden die nacht wordt door de meer dan enthousiaste publieksparticipatie door iedereen als legendarisch bestempeld. “Band en publiek werden één”, zo herinnert Ballings zich. “Enorm indrukwekkend, voor mij een hoogtepunt in mijn werk als Paradiso-directeur. Al waren we daarna bijna failliet, ha ha ha! Paradiso was toen nog een veel kleinere organisatie, waarbinnen de exploitatie ook niet optimaal verliep. Zodoende moesten we met het beperkte aantal medewerkers dat we hadden gaan proberen de boel in goede banen te leiden. Je zegt geen nee tegen Prince, maar de optredens legden destijds een enorme druk op de organisatie. Zeker de tweede show, vanwege de voorverkoop op zondag en het feit dat we veel personeel vrij hadden gegeven na de eerste nacht werken. Als ik het me goed herinner, hebben uiteindelijk mensen van de administratie de nacht van het tweede optreden voor portier gespeeld. Financieel kom je als zaal met zulke shows absoluut niet uit de kosten. Mensen denken vaak dat een popzaal als Paradiso enorm veel geld verdient met de concerten van zulke grote artiesten, terwijl dat helemaal niet zo is. Het vraagt enorm veel van je organisatie, ook vanwege de snelheid en flexibiliteit waarmee alles moet worden geregeld. Oké, dat faillissement overdreef ik misschien een beetje, maar enorm binnenlopen doe je zeker niet.”¹¹

De tweede Paradiso show start om tien over twee in de vroege morgen van 27 maart 1995 en bevat net als de nacht ervoor een aantal covers (*People Get Ready* van Curtis Mayfield als opener, *Jailhouse Rock* van Elvis Presley) en veel nieuw eigen werk, waarbij vrijwel niets dubbelt met de nacht er voor. Zelfs als iets doubleert, *Funky Stuff* bijvoorbeeld, of *Get Wild*, dan worden compleet andere versies uit de hoge hoed getoverd. “*You look so happy! I’m happy too. This is what we do to have fun*”, zo verkondigt Prince, daarmee onbedoeld de later in 1995 verschenen bootleg-set, met daarop de twee Paradiso shows, een titel gevend. “*This week our new album is coming out. It’s*

DESC: STAGE PLOT FOR THE ARTIST DATE: NOVEMBER, 1999 EVENT: EUROPEAN TELEVISION PROGRAMMES		ANY AND ALL PLACEMENTS ARE TO BE VERIFIED WITH A REPRESENTATIVE OF THE ARTIST PRIOR TO ANY FINALIZATIONS !!!	PRODUCTION GRAPHICS BY <i>Transient Response</i> TEL / FAX: +1-651-688-2555
--	--	--	--

de backingvocals zijn weer live.”⁹ Voor nummertje twee, *The Greatest Romance Ever Sold*, moest het vervolgens weer precies andersom. “Mijn opening staat op band, de rest van het nummer zing ik live en nu staan alle instrumenten op tape. Duidelijk?”, aldus een schijnbaar niet in zijn hum zijnde artiest bij aankomst in de studio richting Niehes medewerkers.¹⁰ Op verzoek van Prince heeft *TV Show*-redactie nog wel een doos glutenvrije amuses uit Duitsland laten aanrukken. Uiteindelijk heeft ‘The Artist’ er geen hap van genomen. Niehe: “Ze waren ook niet te kanen.”

Wat iedereen opvalt tijdens de soundcheck, is dat er niemand uit Prince’ gevolg bij de geluidsmixer plaatsneemt om het geluid te controleren. Dit terwijl de vele andere internationale artiesten die in de *TROS TV Show* acte de présence geven wel al tijdens de soundcheck een eigen geluidsmannetje laten meekijken met de crew. Wellicht heeft het te maken met de zeer specifieke aanwijzingen die vanuit Paisley Park vooraf al aan de redactie zijn doorgegeven. Na de soundcheck, waarin beide nummers slechts eenmaal worden doorgenomen, krijgt Niehe te horen dat een interview niet zal gaan plaatsvinden. Paniek op de redactie. Want de ‘gedegen voorbereiding’ (voor zover mogelijk in luttele voorbereidingsdagen) kan nu zo de prullenbak in. Letterlijk en figuurlijk, want Niehe schijnt van woede zijn kaartjes met vragen direct verscheurd te hebben. De suggestie van een redacteur om dan ook het optreden maar af te blazen, wordt van tafel geschoven. Terwijl de studio inmiddels is volgelopen, komt de presentator het publiek zelf vertellen dat er geen gesprek meer zal zijn. “We hebben in 20 jaar *TV Show* van alles meegemaakt, maar wat hier vandaag backstage is gebeurd, slaat alles.”¹¹ Hij vertelt het publiek dat de productie al drie dagen vegetarisch heeft staan koken voor Prince en vraagt of het publiek na de twee gespeelde nummers heel hard ‘talk to us’ wil roepen.

AMA.

Slechts enkele uren later wordt wederom de Facebook-pagina van Andy Allo, in combinatie met YouTube, ingezet om muziek te delen. “*The Darkest Version Of Light, Flash That Is... Love. Live. The FUNK*”, zo luidt de begeleidende boodschap bij de tien minuten durende uitvoering van *Flashlight*, zoals opgenomen tijdens de tweede Melkweg-show. In de jam waar het nummer in uitmondt, zijn flinke stukken *What’s My Name* verwerkt. In de aanloop naar de reguliere show die later die dag in Rotterdam plaatsvindt, smullen fans van deze muzikale broodkruimels die Prince online rondstrooit. Al lijkt het de massa te ontgaan dat op deze manier al sinds half juli een vrij continue stroom aan nieuwe livemuziek de wereld in wordt geholpen vanuit het Prince-kamp. Ook een segment uit de Ahoy-show van die avond komt zo’n 24 uur later op deze manier los. Het betreft een bijna acht minuten durende uitvoering van *Little Red Corvette*, voorzien van een boodschap die teruggrijpt op de tekst van een dag eerder. “*As Expected I got in a little trouble for Flashing my Light.. But Don’t Fret...Here’s Little Red Corvette.*” Ironisch genoeg bijt Prince’ eigen agressieve internetbeleid zichzelf ditmaal binnen enkele uren in de staart. Prince heeft vanuit zijn eigen label NPG Records een permanente *takedown notice* ingesteld op YouTube. Deze maakt het fans onmogelijk om video’s met zijn auteursrechtelijk beschermd werk te plaatsen op de videodienst. Deze worden in no-time weer verwijderd. Dat laatste is exact wat er gebeurt met het in Ahoy opgenomen *Little Red Corvette*. Luttel uren na de plaatsing op YouTube/Facebook is het al niet meer te beluisteren ‘*due to a claim by NPG Records*’.

De show in Rotterdam is Prince’ zevende binnen een jaar op Nederlandse bodem en in combinatie met shows in Werchter, Brussel, Antwerpen, Luxemburg en tweemaal Gent in dezelfde periode, loopt de gemiddelde fan in de Benelux na vele Prince-loze jaren kans op een overdosis. Sommigen slaan het optreden, dat volledig is uitverkocht, daarom over. Cor Smit is net als in 2010 als lid van de stage crew aan het werk. Hij spreekt over een Prince die stukken meer ontspannen is dan acht maanden eerder in Arnhem. “Misschien wel omdat hij het Ahoy-complex beter kent, hij liep er daadwerkelijk rond alsof hij zich thuis voelde. Hij had er natuurlijk net enkele weken eerder de North Sea Jazz-reeks gedaan. De soundcheck was dan ook een stuk lossier dan in Arnhem, maar ook minder lang. Anders dan in Arnhem, hebben we vooraf aanpassingen moeten doen aan de backstage. De kleedkamers in Ahoy strekken zich uit over een lange gang. Prince’ kleedkamer was halverwege gesitueerd en hij wou niet in de doorloop zitten. Zodoende hebben we net voorbij zijn kleedkamer de gang afgesloten, zodat er dus niemand langs liep die daar niets te zoeken had. Zo werd ‘het eind van de gang’ een rustpunt. Het meest opvallende was dat alle verlichting in de kleedkamer en in de gang van de kleedkamer tot op het podium paars moest zijn. We zijn met paars cellofaan in de weer geweest om alle tl-buizen af te plakken. Zelfs het koelkastlicht in Prince’ kleedkamer hebben we van een paarse gloed voorzien.”¹⁰ Deze toegift in Rotterdam biedt exact wat veel North Sea Jazz-bezoekers enkele weken eerder hadden gehoopt; een opeenstapeling van hits. Startend met *Gold*, waarbij een bak goudsnippers over het publiek wordt uitgestort. Het is voor het eerst sinds 1996 dat Prince het nummer live ten gehore brengt, al laat hij de kenmerkende gitaarsolo achterwege.

